

C R V E N K A P A

Bila jednom jedna mala, slatka devojčica koju su svi, koji su je poznavali, voleli, a najviše njena baka. Ona prosto nije znala šta da učini za svoju unuku. Jednom prilikom pokloni joj kapicu od crvenog somota koja je devojčici tako dobro stajala da je više nije skidala i otada su je svi zvali Crvenkapa. Jednog dana reče mama Crvenkapi: „Evo ti kolač i boca vina, odnesi to baki; bolesna je i slaba i ovo će je oporaviti. Kreni odmah, pre vrućine, idi lepo polako i ne skreći sa puta, možeš da padneš i razbiješ bocu a onda baka neće ništa dobiti. A kada stigneš kod nje, ne zaboravi da je prvo lepo pozdraviš i ne zagledaj okolo po uglovima. „

„Uradiću sve kako kažeš“, obeća Crvenkapa majci. Baka je živela duboko u šumi, pola sata hoda od sela. Kada je crvenkapa zašla u šumu, sretne vuka. Ona nije znala kako je to zla životinja, pa ga se nije ni bojala. „Dobar dan, Crvenkapice“, reče vuk. ---„Hvala lepo, vuče“. ---„Kuda ideš tako rano, Crvenkapice?“ ---„Kod bake“. ---„Šta to nosiš?“ ---„Vino i kolač: juče smo ga ispekli, pa će bolesnoj i slaboj baki dobro doći i to će je okrepiti.“ ---„Crvenkapice, gde živi tvoja baka?“ --- „Njena kuća se nalazi još četvrt sata hoda, dublje u šumi, u podnožju tri ogromna hrasta, okružena žbunjem leske, odgovori Crvenkapa. Vuk pomisli u sebi: „Mlado, meko meso, to će biti dobar zalogaj, biće još ukusnije nego stara baka: moram lukavo da započnem kako bi ih obe zgrabio.“ Neko vreme je išao sa Crvenkapom, a onda reče: „ Crvenkapice, pogledaj kako je svuda okolo lepo cveće, zašto ne gledaš oko sebe? Čini mi se da ne čuješ kako ptičice umilno pevaju? Ti ideš pravo putem kao da si krenula u školu, a u šumi je tako veselo!“

Crvenkapa širom otvori oči i kad vide sunčeve zrake kako poigravaju kroz grane drveća, a okolo je sve puno prelepog cveća, pomisli: „Da ponesem baki kitu svežeg cveća, to će je sigurno obradovati. Još je rano, stići ću na vreme“. Skrete sa puta u šumu i stade brati cveće. Kako bi koji cvet ubrala, učinilo bi joj se da je onaj drugi lepši, potrčala bi za njim i tako je zalazila sve dublje u šumu. Vuk, međjutim, ode pravo do bakine kućice i zakuca na vrata. „Ko je?“ --- „Crvenkapa, nosim ti kolača i vina, otvori!“ --- „Pritisni kvaku“, doviknu baka, „suviše sam slaba i ne mogu da ustanem.“ Vuk pritisnu kvaku, vrata se otvoriše, on udje ne govoreći ni reči pravo do bakinog kreveta i proguta je. Onda obuče njenu odeću, stavi njenu kapu na glavu, leže u krevet i navuče zavese.

Crvenkapa je tražila cveće i kad ga je toliko nabrala da više nije mogla da ponese, seti se bake i požuri njenoj kući. Začudi se što su vrata otvorena i kad stupi u sobu, tako joj se unutra učini neobično da pomisli: „O Bože, kako me je danas strah, a inače volim da dodjem kod bake!“ Glasno viknu: „Dobro jutro!“, ali ne dobi odgovor. Zatim pridje krevetu i razgrne zavese: baka je ležala sa kapom duboko navučenom na oči i izgledala tako čudno. „Bako, zašto su ti velike uši!“ --- „Da te bolje čujem“. --- „Bako, zašto su ti velike oči!“ --- „Da te bolje vidim“. --- „Bako, zašto su ti tako velike ruke?“ --- „Da te bolje zagrlim“. --- „Bako, zašto su ti tako velika usta?“ --- „Da te bolje pojedem“. Samo što to reče, skoči vuk jednim skokom iz kreveta i proguta sirotu Crvenkapu.

Kada je vuk zadovoljio svoju pohlepu, ponovo leže u krevet, zaspao i stade glasno hrcati. Lovac koji je upravo prolazio pored kuće pomisli: „Kako baka snažno hrče, moram da pogledam, da li joj je dobro!“ Udje unutra i kad pridje krevetu vide da u njemu leži vuk. „Ovde sam te našao, stari krvoločo“, reče, „ dugo te tražim“. Vec htjede da nanišani svojom puškom, kad se seti da je vuk možda pojeo baku i da bi je još mogao spasti. Umešto da puca, uze makaze i raspори zaspalog vuka. Čim je počeo da seče vukov trbuh, ugleda crvenu kapicu i uskoro iskoči devojčica

uzviknuvši: „Uh, kako sam se uplašila. U vukovom stomaku je bio mrkli mrak!“
Zatim je izašla i baka, koja je još bila živa, ali je jedva disala. Crvenkapa donese brzo veliko kamenje i njime napune vukov stomak. Kada se vuk probudio, htjede da pobjegne, ali kako je kamenje bilo teško pade mrtav.

Svi troje su bili zadovoljni: lovac je odrao vuka i krzno poneo kući, baka je pojela kolač i popila vino, koje je Crvenkapa donela, potpuno se oporavivši, a Crvenkapa je mislila: „Nikada više, dok sam živa, neću skrenuti sa puta u šumu, kada mi je mama to zabranila.“

Priča se da joj se jednom, kada je Crvenkapa nosila baki kolače, neki drugi vuk obratio želeći da ona skrene s puta. Crvenkapa se čuvala i nije poslušala, išla je dalje pravo svojim putem. Kada je došla kod bake ispričala joj je da je srela vuka, koji joj je poželeo dobar dan, ali ju je gledao zlim očima: „Da nisam bila na putu, pojeo bi me“. --- „Dodji“, reče baka, „zatvorićemo vrata da ne može da udje“. Malo kasnije zakuca vuk i viknu: „Otvori, bako, ja sam, Crvenkapa, nosim ti kolače“. Unuka i baka su ćutale i nisu otvorile vrata; vuk se nekoliko puta prošunjao oko kuće i na kraju je skočio na krov, gde je odlučio da čeka dok Crvenkapa uveče ne podje kući. Tada bi je pratio i u mraku pojeo. Baka je, međjutim, prozrela šta on namerava. Pred kućom je stajao ogroman kameni valov, pa ona reče Crvenkapi: „Uzmi vedro, napuni ga vodom u kojoj smo juče kovali kobasice i sipaj u valov“. Crvenkapa je donosila vodu sve dok veliki valov nije bio pun. Vuk je na krovu osetio miris kobasica, njuškao je i gledao dole, konačno se tako nageo, da više nije mogao da se zadrži. Kliznuo je sa krova direktno u veliki valov i udavio se. Crvenkapa je veselo otišla kući i niko joj nije ništa našao učinio.